II Хронік 20

Перемога над ворогами 1-30; кінець Йосафата 31-37

1 Після цього моавитяни, аммонії, а з ними дехто з маоніїв пішли війною на Йосафата.

2 Прийшли деякі й звідомили про це Йосафата: "Велика сила йде на тебе з-за моря, з Едому, і ось вони в Хацецон-Тамарі, тобто в Енгеді."

3 Йосафат злякався й вирішив шукати Господа, тож і оповістив піст по всій Юдеї.

4 І зібрались юдеї просити допомоги в Господа; з усіх юдейських міст прийшли також просити допомоги в Господа.

5 Став Йосафат перед юдейською та єрусалимською громадою в Господньому домі, перед новим двором,

6 і промовив: «Господи, Боже батьків наших! Чи ж не ти Бог на небі і чи не ти пануєш над усіма царствами народів? У твоїй руці така сила й потуга, що ніхто не встоїться проти тебе!

7 Чи ж не ти, Боже наш, прогнав мешканців цієї землі перед твоїм народом Ізраїлем і віддав її потомству Авраама, твого вірного, навіки?

8 І вони оселились у ній і збудували в ній святиню імені твоєму, кажучи:

9 Як прийде на нас нещастя, меч-месник або пошесть, або голод, то ми станемо перед цим домом і перед твоїм обличчям, бо твоє ім'я в цьому домі, і візвемо до тебе в нашому горі, і ти почуєш нас і врятуєш.

10 Ось і тепер аммонії, моавитяни й ті, що з Сеїр-гори, через край яких ти не дозволив перейти ізраїльтянам, як вони вийшли з Єгипетської землі, вони бо обминули їх і не вигубили їх, -

11 ось вони платять нам тим, що прийшли вигнати нас із твоєї спадщини, що ти дав нам у посілість.

12 Боже наш! Суди їх, бо в нас нема сили проти цієї великої навали, що прийшла на нас ми не відаємо, що робити: тільки до тебе наші очі!»

13 Всі юдеї стояли тоді перед Господом: і малі діти їх ні, і жінки їхні, і сини їхні.

14 Тоді дух Господній зійшов на Ахазієла, сина Захарії, сина Бенаї, сина Єїела, сина Маттанії, левіта з синів Асафа, - посеред громади,

15 і він промовив: «Вважайте, всі юдеї й мешканці Єрусалиму, та й ти, царю Йосафате! Так говорить Господь до вас: Не бійтесь і не лякайтесь цієї великої навали, бо не ваша це війна, а Божа.

16 Завтра ви виступите проти них; он вони виходять на горб Ціц, ви знайдете їх край долини, проти Єруел-пустині.

17 Не ви будете битися цим разом; станьте твердо, стійте й побачите, що перемога Господня буде з вами. Юдо та Єрусалиме! Не бійтесь і не лякайтесь! Завтра виступите їм назустріч, і Господь буде з вами.»
18 І припав Йосафат обличчям до землі, і всі юдеї та єрусалимські мешканці впали перед Господом, щоб поклонитись йому.
19 Левіти з потомків Кегата та з потомків Кораха встали славити Господа, Бога Ізраїля, вельми грімким голосом.
20 На другий день підвелись вони рано-вранці й виступили до Текоа-пустині. Як вони рушили, став Йосафат і сказав: "Слухайте мене, юдеї та мешканці Єрусалиму! Майте віру в Господа, Бога вашого, й будете безпечні; майте віру в його пророків, і пощастить вам"
21 Порадившися з народом, він поставив співців Господніх, щоб вони, у святих шатах, славили Господа, йдучи перед озброєними й промовляючи: Хваліте Господа, бо вічна його милость!
22 Та саме як вони почали веселитись і славити, Господь наслав засідку на аммоніїв, моавитян та верховинців із Сеїру, що були виступили проти Юди, й вони були побиті,
23 бо аммонії та моавитяни піднялись проти верховинців із Сеїру, щоб вигубити та винищити їх, а коли скінчили з ними, повстали одні проти одного та й вигубили себе.
24 А коли юдеї прийшли на вершину в напрямі пустині й глянули на ту навалу, - аж ось на землі лежать самі трупи; ніхто не врятувався.
25 Тоді Йосафат із своїм народом пішов забирати здобич. Вони знайшли силу скота, майна, одежу й дорогі речі, й понабирали собі стільки, що не могли нести. Три дні розбирали вони добич, так багато її було!
26 А четвертого дня зібралися в Долині Благословення, бо там благословили Господа, тому й звуть те місце Долиною Благословення по цей день.
27 Нарешті, всі юдейськ: та єрусалимські люди з Йосафатом на чолі пустились у дорогу назад, щоб вертатися в Єрусалим, раді, бо Господь обрадував їх, урятувавши їх від ворогів.
28 Вони прибули в Єрусалим, до дому Господнього, з гарфами, цитрами та сурмами.
29 Страх Божий був тоді по всіх царствах сусідніх країв, як почули, що Господь воював проти ворогів Ізраїля.
30 Отак царство Йосафата зазнало миру, і його Бог дав йому спокій звідусіль.
31 Так ото Йосафат царював над Юдою. 35 років було йому, як він став царем, і 25 років царював він у Єрусалимі. Мати його, дочка Шілхі, звалась Азува.
32 Він ходив дорогою батька свого Аси, не відхилявсь від неї й чинив, що було довподоби

Господеві.
33 Однак, узвишшя не були усунені, й народ ще не спрямував свого серця до Бога батьків своїх.
34 Решта дій Йосафата, від Перших до останніх, записана в споминах Єгу, сина Ханані, увійшла в Книгу ізраїльських царів.
35 Але потім Йосафат, юдейський цар, уклав союз з Ахазією, ізраїльським царем, що поводився нечестиво.
36 Йосафат уклав з ним союз, щоб будувати кораблі й посилати їх у Таршіш; вони їх будували в Еціон-Гевері.
37 Однак, Еліезер, син Дадавагу з Мареші, вирік на Йосафата таке пророцтво: "За те, що ти уклав союз з Ахазією, Господь знищить твоє діло." Отож, кораблі розбились і не могли плисти в Таршіш.